

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobce: F. F., „X“**, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1.6.2016, č.j. „X“, o námitkách proti rozhodnutí o invalidním důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonitosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení o námitkách ze dne 1.6.2016 č.j. „X“, kterým byly zamítnuty námitky žalobce a bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí žalované ze dne 21.3.2016, č.j. „X“, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o přiznání plného invalidního důchodu v období od 16.1.1997 do 20.3.2003, a to pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

Žalobce v podané žalobě namítal, že mu byl v období od 16.1.1997 do 20.3.2003, resp. v období od 16.1.1997 do 14.1.1998 a od 3.9.1999 do 20.3.2003, neprávem odňat plný invalidní důchod, a to přesto, že lékařské zprávy popisovaly zdravotní stav žalobce, který splňoval kritéria pro přiznání plného invalidního důchodu a zdravotní stav žalobce se nezlepšil. Žalobce trval na tom, že správní orgán nezhodnotil žalobcovu celkovou výkonnost, pohyblivost a schopnost vykonávat denní aktivity tak, jak je definována v příloze č. 2 tehdy platné vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se prováděl zákon o důchodovém pojištění, ve které

byla stanovena procentní míra poklesu pracovní schopnosti. Žalobce uvedl, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se stanoví podle rozsahu anatomického a funkčního postižení, z toho vyplývajícího omezení výkonnosti a pohyblivosti. Významnost postižení výdělečné schopnosti obecně určuje rozsah a lokalizace postižení, časový průběh, charakter a rozsah strukturálních změn, omezení pohyblivosti, neurologická symptomatologie, zejména přítomnost senzitivní a motorické léze, svalové slabosti, spazmu, paréz, atrofií apod.

Dle žalobce z jeho lékařské dokumentace vyplývá, že trpěl a trpí závažnými zdravotními potížemi, které jsou popisovány jako bolestivý páteřní syndrom LS páteře, kdy byla nutná operace páteře pro protruze ploténky L4/5 se stenózou odstupujících kořenů, kořenový syndrom L5 I. vlevo, kořenový syndrom L4 irit. senzit. vpravo, stenóza L2/3, funkčně proměnný dorzální posun L2. Žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav se prudce zhoršil v souvislosti s pracovním úrazem v roce 1994, kdy po úrazu pravého kolenního kloubu a následkem zánětu kloubního váčku došlo ke zhoršení bolesti páteře a následným komplikacím. Jeho denní aktivity byly těžce omezeny a žalobce nebyl schopen vykonávat pracovní činnost. Rovněž zdůraznil, že správní orgán nevzal v úvahu skutečnost, že se žalobcův stav neustále zhoršoval a že byl závažně omezen jak v soukromém životě, tak i v životě pracovním, což je doloženo dle jeho názoru i lékařskými zprávami.

S ohledem na všechny uvedené skutečnosti žalobce trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Rovněž namítal, že žalobou napadené rozhodnutí není dostatečně zdůvodněno, neboť z něj není patrné, z jakých důvodů byl učiněn předmětný výrok, nejsou uvedeny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a při výkladu právních předpisů.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedla, že v napadeném rozhodnutí žalobci dostatečně a podrobně zdůvodnila, proč nelze vyhovět jeho žádosti. Dále žalovaná uvedla, že s ohledem na skutečnost, že v předmětné věci se jedná o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem, a v takovém případě je rozhodnutí žalované závislé především na odborném lékařském posouzení a provedení důkazu posudkem příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, ponechává rozhodnutí ve věci samé na úvaze soudu podle závěru posudkové komise.

Při jednání soudu žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že jeho invalidita měla po celou dobu souvislost s jeho pracovním úrazem, ke kterému došlo dne 29.12.1994.

Pověřená pracovnice žalované plně odkázala na písemné vyjádření k žalobě a na závěry posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, který si soud vyžádal.

Při jednání soudu soud provedl důkaz rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22.10.2012, č.j. 42 Ad 19/2011-73, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2013, č.j. 6 Ads 152/2012-48, a usnesením Ústavního soudu ze dne 26.8.2013, sp. zn. I. ÚS 1417/13. Dále byl proveden důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19.1.2017 a důkaz ústavním znaleckým posudkem vyhotoveným Všeobecnou fakultní nemocnicí v Praze dne 12.5.2014 pod č. 464 znaleckého deníku.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Primárně se soud zabýval zcela obecně vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Po zevrubném posouzení žalobou napadeného rozhodnutí musí soud konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné. Žalobou napadené rozhodnutí zcela v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), obsahuje důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

Tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.

Předmětem sporu ve věci samé vedeným mezi žalobcem a žalovanou je otázka, zda žalobce v obdobích od 16.1.1997 do 14.1.1998 a od 3.9.1999 do 20.3.2003 byl plně invalidní, jak tvrdí žalobce, či pouze částečně invalidní, jak tvrdí žalovaná. Období od 15.1.1998 do 2.9.1999 mezi účastníky není sporné, neboť již v minulosti byla žalobci žalovanou za toto období přiznána plná invalidita.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí byla vydána na základě posudku lékařky MUDr. I. S. pověřené vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Teplice, která při lékařské prohlídce provedené na základě žádosti žalobce dne 2.12.2015 posoudila zdravotní stav žalobce, a dospěla k závěru, že od 16.1.1997 do 31.7.1997 byl žalobce částečně invalidní a jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal postižení uvedenému v kapitole XV, odd. E, položce 3, písm. c) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., s poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 40 %, od 1.8.1997 do 14.1.1998 byl žalobce částečně invalidní a jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal postižení uvedenému v kapitole XV, odd. E, položce 3, písm. b) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., s poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 25 % s tím, že tato hodnota navýšena v souladu s § 6 odst. 4 citované vyhlášky o dalších 10 % na celkových 35 %, od 15.1.1998 do 2.9.1999 byl plně invalidní a jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal postižení uvedenému v kapitole XV, odd. E, položce 4, písm. d) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., s poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 70 %, od 3.9.1999 do 31.3.2000 byl částečně invalidní a jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal postižení uvedenému v kapitole XV, odd. E, položce 3, písm. b) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., s poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 40 %, a od

1.4.2000 do 20.3.2003 byl rovněž částečně invalidní a jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal postižení uvedenému v kapitole XV, odd. E, položce 3, písm. b) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., s poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 50 %. Na základě tohoto posudku žalovaná vydala dne 21.3.2016 prvostupňové rozhodnutí č.j. R-21.3.2016-421/430 101 085, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobce se zamítá s tím, že žalobce byl v obdobích od 16.1.1997 do 14.1.1998 a od 3.9.1999 do 20.3.2003 pouze částečně invalidní.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné námitky s tím, že dle jeho názoru jeho lékařské zprávy odpovídaly i v uvedených obdobích plnému invalidnímu důchodu a zlepšení jeho zdravotního stavu v uvedených obdobích nedošlo.

Žalovaná si v rámci řízení o námitkách vyhotovila nový posudek o invaliditě ze dne 20.5.2016. Tento posudek vyhotovovala MUDr. E. V. Tato lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla k závěru, že od 16.1.1997 do 14.1.1998 byl žalobce částečně invalidní a jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal postižení uvedenému v kapitole XV, odd. F, položce 2, písm. c) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., s poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 35 %, od 15.1.1998 do 2.9.1999 byl žalobce plně invalidní a jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal postižení uvedenému v kapitole XV, odd. F, položce 2, písm. e) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., s poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 70 % a od 3.9.1999 do 20.3.2003 byl žalobce opět pouze částečně invalidní a jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal postižení uvedenému v kapitole XV, odd. F, položce 2, písm. c) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., s poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 35 %.

Na základě tohoto nového posudku bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

Při posuzování nároku žalobce na přiznání částečného či plného invalidního důchodu je nutno postupovat dle právních předpisů ve znění platném v době, která je posuzována. Zejména je nutno vycházet vždy ze znění zákona o důchodovém pojištění v rozhodném znění a v daném případě ze znění vyhlášky č. 284/1995 Sb. v rozhodném znění.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění v rozhodném znění pojištěnec je plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 % nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle odst. 2 a odst. 3 stejného paragrafu se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával předtím, než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem. Přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával.

Podle ust. § 44 odst. 1, odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, v rozhodném znění, je pojištěnec částečně invalidní, pokud pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činí nejméně 33% nebo pokud mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ztěžuje obecné životní podmínky.

Způsob posouzení a procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a okruh zdravotních postižení umožňujících soustavnou výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek a zdravotní postižení značně ztěžující obecné životní podmínky pak stanovuje prováděcí předpis, konkrétně přílohy č. 2, 3 a 4 k vyhl. č. 284/1995 Sb. kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění v platném znění.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na plný invalidní důchod je existence plné invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ve sporném období, podmínky plné invalidity, tj. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činil ve sporném období nejméně 66%, nebo zda byl schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek.

Na tomto místě považuje soud za nutné zdůraznit, že skutkově zcela totožnou věcí se již zabýval v řízení vedeném pod sp. zn. 42 Ad 19/2011. V rámci tohoto řízení soud přezkoumával správní rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 16.8.2011, č.j. „X“, kterým bylo mimo jiné rozhodnuto, že žalobce v období od 16.1.1997 do 14.1.1998 byl částečně invalidní, v období od 15.1.1998 do 2.9.1999 byl plně invalidní a v období od 3.9.1999 do 20.3.2003 byl opět pouze částečně invalidní. Z obsahu rozsudku ze dne 22.10.2012, č.j. 42 Ad 19/2011-73, kterým bylo provedeno dokazování při jednání soudu, vyplývá, že v rámci předmětné věci si soud vyžádal posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (vyhotoven dne 5.1.2012) a srovnávací posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze (vyhotoven 13.6.2012). Obě posudkové komise dospěly ke shodnému závěru jako Česká správa sociálního zabezpečení v rozhodnutí ze dne 16.8.2011, že žalobce v období od 16.1.1997 do 14.1.1998 byl částečně invalidní, v období od 15.1.1998 do 2.9.1999 byl plně invalidní a v období od 3.9.1999 do 20.3.2003 byl opět pouze částečně invalidní.

Rozsudek zdejšího soudu ze dne 22.10.2012, č.j. 42 Ad 19/2011-73, žalobce napadl včasnou kasační stížností. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2013, č.j. 6 Ads 152/2012-48, byla kasační stížnost žalobce zamítnuta s tím, že závěry posudkových komisí, ze kterých vycházel ve svém rozsudku ze dne 22.10.2012 zdejší soud, jsou objektivní a žalobcův zdravotní stav v řízení před krajským soudem byl dostatečně posouzen posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí Ústí nad Labem a srovnávacím posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí Praha a nedošlo tak k nedostatečnému zjištění skutkového stavu v řízení před krajským soudem.

Rozsudek zdejšího soudu ze dne 22.10.2012, č.j. 42 Ad 19/2011-73, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2013, č.j. 6 Ads 152/2012-48, žalobce následně napadl ústavní stížností u Ústavního soudu. Ústavní soud usnesením ze dne 26.8.2013 ústavní stížnost žalobce odmítl.

Soud uvádí, že přestože předmětem žaloby žalobce projednávané v tomto řízení je posouzení zcela totožné otázky jako v řízení vedeném před zdejším soudem pod sp. zn. 42 Ad 19/2011, nejedná se v dané věci o res iudicata, tedy věc již soudem rozhodnutou, neboť předmětem přezkumu v rámci správního soudnictví je přezkum zákonnosti správního rozhodnutí a nikoli skutkového stavu. Předmětem přezkumu předchozího řízení před soudem bylo rozhodnutí žalované ze dne 16.8.2011, č.j. „X“, a

předmětem přezkumu v daném soudním řízení je rozhodnutí žalované ze dne 1.6.2016 č.j. „X“. Jedná se tedy o přezkum různých správních rozhodnutí. To však není na překážku tomu, aby při rozhodnutí v dané věci soud vycházel i ze závěrů obsažených v rozsudku zdejšího soudu ze dne 22.10.2012, č.j. 42 Ad 19/2011-73, kterým bylo provedeno dokazování při jednání soudu.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem lékařky MUDr. V., která učinila závěr o míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil a nespokojil se ani se závěry obsaženými v rozsudku zdejšího soudu ze dne 22.10.2012, č.j. 42 Ad 19/2011-73, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s.ř.s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce a také posoudila míru poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve sporných obdobích.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 19.1.2017. Žalobce nebyl jednání komise přítomen. Po prostudování podkladové dokumentace shledala komise tuto dokumentaci dostatečnou k posouzení zdravotního stavu žalobce a k přijetí posudkového závěru bez jeho osobní účasti. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů a obvodní zdravotní dokumentace pak komise dospěla k závěru, že žalobce v období od 16.1.1997 do 14.1.1998 byl částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění v rozhodném znění, neboť u něho šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33 %, nedosahoval však 66 % odpovídajících plné invaliditě a nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek.

Dále komise dospěla k závěru, že žalobce v období od 15.1.1998 do 2.9.1999 byl plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění v rozhodném znění, neboť u něho šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 66 %.

Dále komise dospěla k závěru, že žalobce v období od 3.9.1999 do 20.3.2003 byl částečně invalidní dle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť u něho šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33 %, nedosahoval však 66 % odpovídajících plné invaliditě a nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek.

Komise konstatovala, že hodnotí zdravotní stav žalobce v období od 16.1.1997 do 20.3.2003 za dlouhodobě nepříznivý. Žalobci byl do 16.1.1997 vyplácen částečný invalidní důchod na základě snížení stupně plné invalidity na invaliditu částečnou. Plná invalidita byla žalobci původně přiznána v souvislosti s pracovním úrazem ze dne 29.12.1994, kdy v popředí zdravotního stavu žalobce bylo poranění měkkých částí v oblasti pravého kolene, šlo

o opakované prepatelární bursitidy s remituujícími flegmonami, nitrokloubní postižení prokázáno nebylo. V době snížení stupně invalidity byl již dle komise stav v oblasti pravého kolenního kloubu zlepšen a plně stabilizovaný, funkce kloubu byla v normě. V popředí zdravotního stavu žalobce bylo v této době postižení páteře, šlo o bolesti v souvislosti s blokádami bederní páteře při statodynamické insuficienci s těžším omezením hybnosti bederní páteře při vzplanutí obtíží, s chronickým iritačně senzitivním kořenovým syndromem L4 a L5 při dorsálních spondylofytech, s hraniční stenózou páteřního kanálu. Poškození páteřní ploténky ani její výhřez nebyly v té době ani opakovanými zobrazovacími metodami prokázány, funkčně šlo o subjektivně udávané hypestezie, ale nebyl zjištěn žádný motorický deficit ani svalové hypotrofie. Komise tedy hodnotí pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce od 16.1.1997 dle tehdy platné přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitoly XV, odd. E, položka 3, písmeno c) 40 % - šlo o recidivující silnější dráždivé projevy nervů a svalů a statodynamickou insuficienci páteře. Tímto procentním hodnocením považuje komise za dostatečně zhodnocený i vliv ostatních onemocnění žalobce na jeho pracovní potenciál, posouzení platí do 31.7.1997. Od 1.8.1997 do 14.1.1998 v souvislosti se změnou právních předpisů hodnotila komise pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce pole nové přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitoly XV, odd. E, položky 3, písm. b) – jako občas vystupující projevy nervového a svalového dráždění, občasné blokády a omezení pohybu v postižené oblasti. Ze zde uvedeného rozmezí 15 – 25 % komise přiznala horní hodnotu rozmezí, tedy 25 %. Stav žalobce byl v té době z hlediska onemocnění páteře vcelku stabilizovaný, dle neurologických objektivních nálezů bez progresu. Pro ostatní onemocnění, hlavně pro ureterolithiasu a stav po lumbotomii vpravo, zvýšila komise hodnocení o 10 % na celkových 35 %. Ještě v listopadu 1997 na CT vyšetření nebyl prokázán žádný výhřez ploténky. Ve stanovení hranic posuzovaného období komise souhlasila s námitkovým řízením, protože další vývoj ve zdravotním stavu žalobce je doložen neurologickým nálezem MUDr. V. z 15.1.1998.

Dle tohoto neurologického nálezu MUDr. V. došlo v lednu 1998 ke zhoršení zdravotního stavu žalobce. Žalobce byl následně hospitalizován na neurologickém oddělení a byl prokázán výhřez plotny L4/5 a žalobce byl s ohledem na zobrazovací i aktuální neurologický nález dne 18.2.1998 operován. Pro zhoršení stavu vyžadujícím operaci páteře pak byl žalobce uznán plně invalidním od 15.1.1998 do 2.9.1999.

Od 3.9.1999 byl stupeň invalidity žalobci opět snížen na invaliditu částečnou. Dle doložené dokumentace k operačnímu zákroku a pooperační rehabilitaci byl výsledek operace dobrý. Potíže žalobce byly při delší chůzi a stání a při určitých pohybech, nepravidelně přicházely i bolesti levé dolní končetiny. Reflexy na obou dolních končetinách byly symetrické, akrální motorika dobrá se symetrickou silou, bez postižení stereotypu chůze, hybnost bederního úseku páteře byla omezena přiměřeně provedenému operačnímu zákroku. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce v období od 3.9.1999 do 31.3.2000 komise hodnotí ve shodě s lékařem lékařské posudkové služby při Okresní správě sociálního zabezpečení dle kapitoly XV., odd. E, položka 4 – stavy po operacích páteře a plotének, písm. b) – stavy s recidivujícími projevy nervového a svalového dráždění, insuficiencí svalového korsetu a podstatným snížením celkové výkonnosti organismu, a přiznala 40 % ze zde uvedeného rozmezí 30 – 50 %. Písmeno c) k hodnocení komise nepoužila, protože výsledný stav po operaci byl příznivý. V souvislosti se změnou právních předpisů pak stav od 1.4.2000 do 30.3.2003 komise hodnotila opět ve shodě s předchozím posudkovým hodnocením dle přílohy č. 2 k vyhláše č. 284/1995 Sb., dle kap. XV, odd. F, položky 3, písm. b) a ze zde uvedeného rozmezí 30 – 50 % přiznala tentokrát horní hranici rozmezí, tedy 50 %

vzhledem k doloženému zhoršení nálezu na MR vyšetření, i když prozatím nedošlo k významnému funkčnímu zhoršení.

Komise uvedla, že v lékařských zprávách vyhotovených v intervalu od poloviny devadesátých let minulého století až do druhé poloviny roku 2016 je trvale zmiňován polytopní algický syndrom páteří s měnlivým stupněm klinické páteří blokády, měnlivou udávanou poruchou cití na dolních končetinách, měnlivým poklesem vybavitelnosti RŠO na dolních končetinách – nikdy však nebyl zmiňován jejich plný výpad, nebyla uváděna jasnější paretická složka na hybnosti dolních končetin. Opakovaně bylo zmiňováno atypické či blokově vynucené držení postury při samostatné chůzi, pro kterou v některých nálezech bylo zmiňováno používání elastické ortézy na pravém kolenním kloubu. Používání jiné protetické pomůcky v uváděné dokumentaci není zmiňováno. U žalobce se jednalo o chronický polytopní algický páteří syndrom více bederní – stav po operaci bederní diskopatie v úseku L4/L5 v únoru 1998, bez motorického postižení dolních končetin s tím, že nikdy nebyla přítomna jasnější paretická složka na hybnosti dolních končetin.

Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí jednala v řádném složení, že posudek ze dne 19.1.2017, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Lékaři Posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí přitom dospěli k naprosto shodnému závěru, který plně odpovídá závěrům v lékařském posudku vyhotoveném v námitkovém řízení. Soud rovněž zdůrazňuje, že závěry uvedené v posudku plně korespondují se závěry obsaženými v rozsudku zdejšího soudu ze dne 22.10.2012, č.j. 42 Ad 19/2011-73, který obsahuje dvě posudková zhodnocení zdravotního stavu žalobce za sporná období s tím, že i závěry těchto dvou dalších posudků se prakticky shodují se závěry posudku vyhotoveného na žádost soudu v tomto řízení. Výše uvedené závěry rovněž plně korespondují s výrokem žalobou napadeného rozhodnutí. S tímto závěrem koresponduje i ústavní posudek Všeobecné fakultní nemocnice v Praze ze dne 12.5.2014, ve kterém je uvedeno, že žalobce v období od 1.10.2002 do 21.3.2003 mohl vykonávat soustavnou výdělečnou činnost určenou typově – práce lehčího manuálního charakteru vykonávaná v sedě, ale s možností chůze a možností individuální změny polohy těla.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise a s ohledem i na závěry obsažené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 22.10.2012, č.j. 42 Ad 19/2011-73, kterým bylo rozhodováno o zcela totožném skutkovém stavu, a kterým bylo provedeno dokazování při jednání soudu, a závěru obsaženém ve výše uvedeném ústavním posudku Všeobecné fakultní nemocnice v Praze ze dne 12.5.2014, dospěl k závěru, že námitka směřující proti stanovení doby trvání plné invalidity u žalobce je zcela nedůvodná.

Na tomto místě soud důrazně podotýká, že pro posouzení míry invalidity či existenci invalidity samotné je v situaci, kdy není sporná doba potřebného pojištění, zcela nerozhodný důvod, který způsobil dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav. Je tedy nerozhodné, zda zdravotní postižení žalobce bylo důsledkem onemocnění či jeho pracovního úrazu. Proto je pro dané rozhodnutí irelevantní i závěr obsažený v ústavním posudku Všeobecné fakultní nemocnice v Praze ze dne 12.5.2014, kde je uvedeno, že v míře rozhodující a převažující bylo dáno omezení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost v důsledku pracovního úrazu, který žalobce utrpěl dne 29.12.1994.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 10. dubna 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová